

Korsets tegn

Af Martinus

Korset er lysets symbol og udtrykker sandheden • Korset, som ved Jesu lidelseshistorie blev ophøjet til et lysets symbol, var allerede forinden ved sin særlige struktur udgørende et af livets fornemste symboler, idet der ikke findes nogen som helst mulighed for at skabe et bedre eller mere fuldkomment symbol for det levende væsens mest ophøjede manifestation eller væremåde end netop i form af krydset eller korset.

Ja, samme tegn er så talende, at det udtrykker selve Guddommens egen absolutte tilværelsesmåde og er således selve sandhedens mest korrekte udtryk, og i kraft heraf ville denne dets ophøjede natur umuligt kunne have undgået før eller senere at være blevet opdaget af menneskeheden. Det ville dermed uundgåeligt være blevet lysets symbol, selvom det ikke var blevet anvendt og kendt ved Jesu lidelseshistorie. Men dets tilknytning til nævnte lidelseshistorie har jo kun stærkt forøget dets glans eller rettere gjort denne glans tilgængelig på et tidligere stadium i udviklingen, end det ellers ville være blevet tilfældet. Og det er netop dette, ved dets tilknytning til lidelseshistorien afslørede eventyr jeg gerne her vil indvi menneskene i.

Det materialistiske og det åndelige forskerstadium

For at forstå, hvorledes korsets tegn kan være udtryk for den fuldkomne manifestation, må man erindre, at denne udelukkende kan åbenbare sig igennem en sand materiel og en sand åndelig viden. På det stadium i udviklingen, hvor jordmennesket begynder at forlade barnetroen eller i det hele taget forlader den religiøse livsindstilling på grund af en stærkt tiltagende intelligensudvikling og den hermed følgende altbeherskende materielle interesse, bliver det et rent koldt materialistisk væsen. Al bevidst gudsdyrkelse eller enhver forestilling eller tanke om åndelige foreteelser er bandlyst fra dets bevidsthed som

overtro, naivitet eller intelligensmæssig uformuenhed. Til gengæld går et sådant væsen så meget desto mere op i ren intelligensmæssig forskning. Men da et sådant væsens kosmiske sanser er ganske latente, hvilket ses af dets foragt for alt ophøjet, religiøst eller åndeligt liv, kan det kun bruge sin intelligens på rene materielle eller fysiske områder. Det tilegner sig et væld af kundskaber på det materielle område, men disse kundskaber udgør udelukkende mål- og vægtfacitter. Med denne kundskab kan væsenet indtage en overordentlig stor og ærefuld position i det moderne samfund, være en fremragende videnskabsmand, være lærer eller professor ved de højeste læreanstalter eller universiteter. *Men mål og vægtfacitter kan ikke i længden være fyldestgørende for den menneskelige ånd. Der vil stadig være visse store spørgsmål, som en aldrig så reel viden om hastigheder, bølgelængder, volumen, kilogram og kilometre ikke kan give noget som helst svar på.* Disse ubesvarede spørgsmål vil være en mental sult eller hunger. Men når denne sult således forekommer, og det er en kendsgerning, at den ikke kan tilfredsstilles eller mættes ved hjælp af materiel viden og kunnen, bliver det ligeledes en kendsgerning, at den kun kan mættes eller tilfredsstilles ►

“ – det udtrykker selve Guddommens egen absolutte tilværelsesmåde og er således selve sandhedens mest korrekte udtryk, og i kraft heraf ville denne dets ophøjede natur umuligt kunne have undgået før eller senere at være blevet opdaget af menneskeheden. ”

Martinus

ved hjælp af åndelig viden og kunnen. Vi bliver da også vidne til, at væsenerne efter at have passeret det kolde materialistiske stadium mere og mere vender interessen og blikket imod de sjælelige, psykiske eller åndelige felter. Og her bliver det efterhånden igennem de forskellige jordliv lige så fuldkommen en ekspert eller forsker, som det tidligere var ekspert i materiel forskning, for til sidst helt at opnå kosmisk bevidsthed, hvilket vil sige, evnen til at se og opleve livsmysteriets virkelige eller absolutte løsning. Da væsenet med denne oplevelse kommer i den absolut fuldkomne kontakt med livet og sig selv og derved fornemmer sig ét med Guddommen og det virkelige evige liv i udødelighed, harmoni og salighed, bliver det herved en kendsgerning, at vejen til denne livets højeste tilværelsesform udelukkende eksisterer som en passage igennem de her nævnte to oplevelses- eller forskerstadier: det materialistiske og det åndelige. Skuepladsen for denne passage udgøres netop af jordmenneskets bevidsthedsområde. Dette område er således i realiteten det virkelige fuldkomne og evige livs sande forgård.

Man må blive kapacitet i både fysisk og åndelig oplevelse

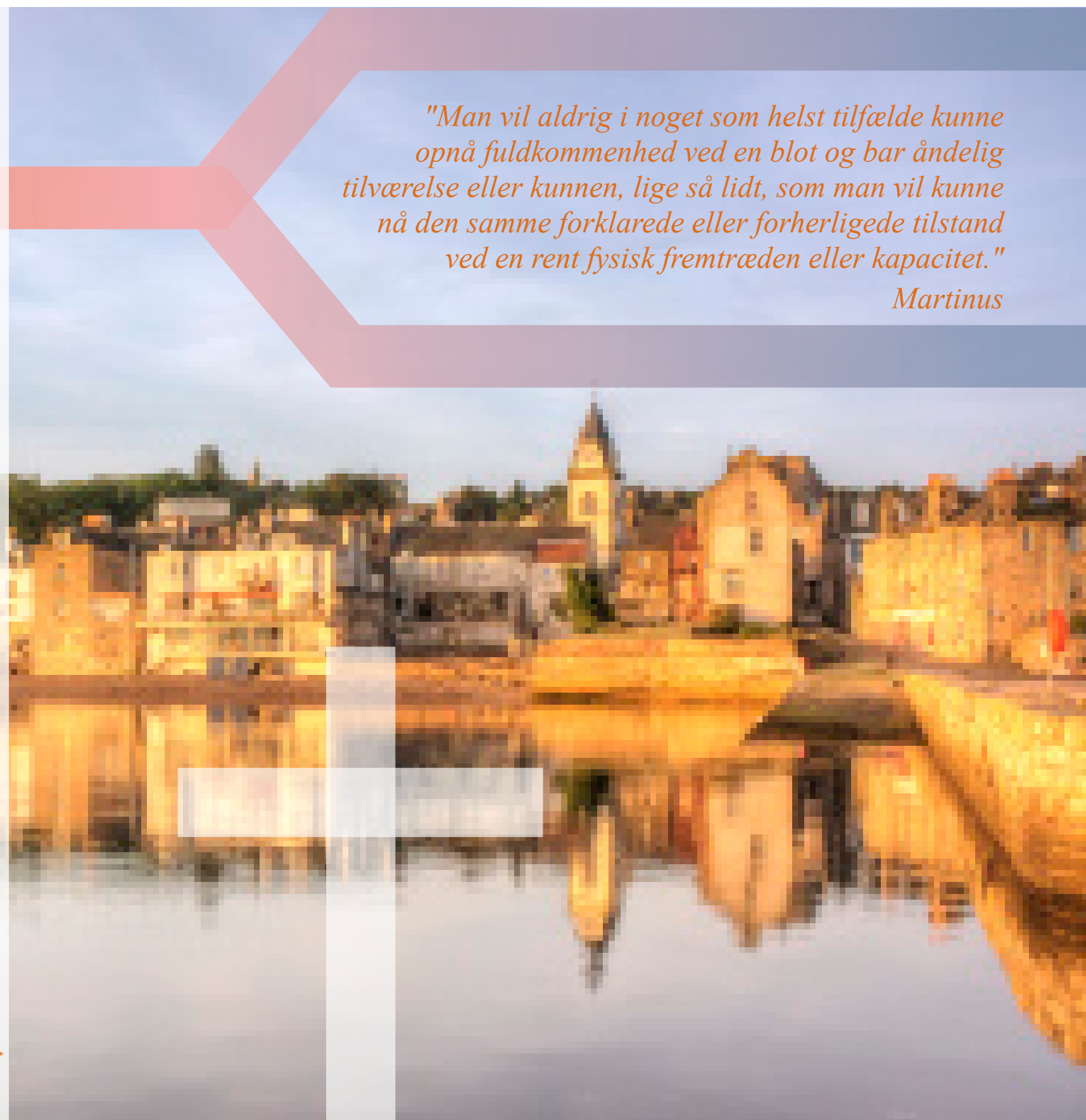
Vejen til fuldkommenhed går altså kun igennem disse nævnte to forskerstadier eller oplevelsesformer. De er lige nødvendige begge to. Man vil aldrig i noget som helst tilfælde kunne opnå fuldkommenhed ved en blot og bar åndelig tilværelse eller kunnen, lige så lidt, som man vil kunne nå den samme forklarede eller forherligede tilstand ved en rent fysisk fremtræden eller kapacitet. Livet i sin helhed består i lige grad af fysiske eller materielle og åndelige detaljer. Det bliver derved indlysende, at man for at kunne opleve livet i sin fulde helhed må være kapacitet i fysiske såvel som i åndelige oplevelser. Ved kun at være kapacitet i den ene oplevelsesform, vil den anden oplevelsesform og dermed selve livet jo stadigt være et uløst mysterium og den heraf følgende sult hos forskeren eller sandhedssøgeren utilfredsstillet. Og med en sult, for hvilken der ingen tilfredsstillelse eller mættelse eksisterer, vil enhver oplevelse af fuldkommen harmoni og salighed og dermed det fuldkomne liv være en umulighed. Den fuldkomne tilværelse eller oplevelse af livet bæres således udelukkende af, at man til en vis grad er blevet en kapacitet både i fysisk og åndelig oplevelse.

Mål- og vægtfacitter fører ikke forskeren til det virkeligt "levende" i tilværelsen

Hvis man nu vil betegne disse, det fuldkomne livs to bærende faktorer ved et tegn eller symbol, kan den mest fuldkomne måde at gøre dette på kun ske ved hjælp af korsets tegn. *For at nå til fuldkommenhed må man først igennem jordlivene gennemleve det materialistiske eller gudløse stadium. Oplevelsen af dette stadium bliver en mental vandring fra det ene materielle facit til det andet. Man oplever tingene som udgørende virkninger af noget andet. Man kalder dette andet for tingenes årsag, og søger efter denne årsag. Og når man så har fundet denne årsag, viser det sig, at denne i sig selv også kun er virkninger af noget andet og således fortsættende.* Man vandrer altså fra årsag til virkning og fra virkning til årsag i det uendelige uden nogen sinde at komme til den virkelige eller første årsag. Alt hvad man oplever er kun virkninger, og alle de herpå baserede facitter kan derfor kun udgøre betegnelser for disse virkningers særlige udslag, art eller grad og bliver derved kun mål- og vægtfacitter. Ad denne vej kan forskeren aldrig nogen sinde finde det virkeligt "levende" i tilværelsen. Alt er døde energier, vibrationer eller bevægelser, hvad enten de viser sig som faste, flydende eller luftformige stoffer. Selvom denne vej som årsags- og virkningskæde i sig selv er uendelig, kan den dog ikke i det uendelige befares af individet eller det levende væsen. på grund af dets særlige sansestruktur begynder denne årsags- og virkningskæde i mikrokosmos og afslutter i makrokosmos. Uden for disse to felter kan intet som helst levende væsen opleve eller sanse. Her udenfor er nævnte kæde for sanserne lig intet, selvom den i virkeligheden naturligvis stadig er en urokkelig realitet.

Det levende væsens materielle sansefelt har således kun én eneste bestemt bane eller retning. Denne kan altså kun ►

"Man vil aldrig i noget som helst tilfælde kunne opnå fuldkommenhed ved en blot og bar åndelig tilværelse eller kunnen, lige så lidt, som man vil kunne nå den samme forklarede eller forherligede tilstand ved en rent fysisk fremtræden eller kapacitet."
Martinus

direkte gå lige fra mikrokosmos tværs over materien til makrokosmos. Det mest enkle symbol for denne lige, direkte bane vil derfor kun kunne udgøre en streg, og vi har her den ene af de to streger, af hvilke et kryds eller kors består.

Fra materiefacitter til livsytringsfacitter

Som før nævnt kan forskeren på denne bane kun opleve døde eller livløse foreteelser: mål- og vægtfacitter, energi-, vibrations- eller bevægelsesarter eller former, alt sammen virkninger af andre energi- eller bevægelsesarter eller former. Men da jordmennesket, i alt fald gennem sit eget væsen, sin egen natur og fremtræden, ikke kan undgå at opdage, at der eksisterer mere end virkninger og årsager, der også kun er virkninger, nemlig selve det "levende". De døde facitter udtrykker ikke direkte "noget levende" eller det Noget, vi kalder livet. **At der eksisterer mere end døde virkninger, bevægelser, vibrationer, stoffer eller materier, bliver til kendsgerning derved, at der eksisterer noget i væsenet, der oplever disse foreteelser eller virkninger, ligesom det samme noget også selv kan afstedkommevirksomheder.** Det Noget udtrykker væsenet selv ved begrebet Jeg'et. Det siger f. eks. jeg så, jeg gik, jeg arbejdede. Dette Jeg udgør altså ophavet til virkningerne. Da dette ophav ikke kan sanses, idet den organisme, det befinder sig i samt alt det øvrige, det åbenbarer eller manifesterer, kun er virkninger, kan disse virkninger, ligegyldigt af hvilken art de så end måtte være, ikke være identiske med Jeget eller det nævnte Noget. Det bliver derfor i første instans til mystik for individet. Denne mystik bliver til sidst til et eneste stort og brændende spørgsmål. Individet kan ikke mere slå sig til tåls med de døde materiefacitter. Det ser mere og mere, at disse såvel i naturen som i dets egen organisme er baseret på en bagved eksisterende vilje og dermed et tænkende ophav.

udtrykt som livsytringsfacitter eller livsytringer. Forskellen mellem mål- og vægtfacitter og livsytringsfacitter er overordentlig fremtrædende. Medens de førstnævnte facitter udelukkende oplyser om selve objektets natur uden på nogen som helst måde at forbinde denne natur med noget bagved eksisterende tænkende eller viljeførende ophav, giver livsytringsfacitterne derimod ikke nogen videre oplysning om selve objektets egennatur, men er en mere eller mindre fremtrædende udredning af alle de detaljer og foreteelser ved objektet, der peger hen på eller beviser et bagved objektet eksisterende, viljeførende ophav, af hvis tanker samme objekt er et resultat.

Livets oplevelse er det levende væsens evne til at kunne læse i naturen

De forskellige materielle foreteelser, som det daglige liv og selve naturen i al sin væld udtrykker, kan altså sanses eller opfattes på to forskellige måder. **Hvis vi tænker os en bog indeholdende en eller anden logisk beretning, en roman, et eventyr eller en videnskabelig afhandling, blive skænket til en person, der hverken kan læse eller skrive, vil hans udbytte af denne bog, såfremt ingen andre gør ham bekendt med dens indhold, kun kunne blive et mål- eller vægtfacit.** Han vil kunne bedømme bogens eventuelle smukke indbinding, omslagstegning, papirets farve såvel som selve bogens format, tykkelse og vægt. Andre facitter vedrørende bogen vil han i den givne situation være ganske udelukket fra. Bogens indhold af bogstaver er for ham et ganske broget virvar. Det skønne og værdifulde litterære indhold, som disse bogstaver tilsammen udtrykker, er han helt afskåret fra. Og det er i princippet ganske det samme, der gør sig gældende for den rent materielle forsker. Han ser på livets mange detaljer og udtryk, men kan slet ikke læse disse. Han ser deres format, tykkelse og vægt, deres farve og bevægelse, men hvad de

Væsenet er nu fra at have været en glødende materialist, der kun accepterede virkningerne eller mål- og vægtfacitterne, gået over til at begynde en helt anden form for forskning, hvor facitterne ikke er stof eller materiegrader, og hvor virkningerne således ikke er udgørende kolde og døde tilfældigheder, skabt af andre tilfældigheder, men derimod er skabt af et viljeførende Noget. I stedet for at veje og måle selve materierne eller bevægelserne søger det nu i disse at finde afsløringer af hensigter. Disse afsløringer er jo også en art facitter. I "Livets Bog" er disse

derudover fortæller eller oplyser, er han lige så afskåret fra, som analfabeten er afskåret fra bogens intellektuelle indhold.

Helt anderledes stiller det sig, når bogen gives til en person, der kan læse. Han kan naturligvis også se bogens ydre, dens særlige indbinding, dens format og tykkelse, men disse foreteelser bliver af underordnet betydning ved siden af den betydning, som bogens tekstindhold får for ham. Han oplever i kraft af sin evne til at læse, at bogen ►

Han oplever i kraft af sin evne til at læse, at bogen indeholder noget helt andet end bogstaver, ja, at disse i virkeligheden kun er en emballage, i hvilken tanker, ideer eller forestillinger kan transporteres fra hjerne til hjerne.

indeholder noget helt andet end bogstaver, ja, at disse i virkeligheden kun er en emballage, i hvilken tanker, ideer eller forestillinger kan transporteres fra hjerne til hjerne. Hvad er da tanker, ideer eller forestillinger? Disse nævnte foreteelser er alle uden undtagelse udgørende større eller mindre partier af et levende væsens oplevelse af livet.

En bog er således i kraft af sit indhold af bogstaver, ord og sætninger en emballage, fyldt med et brudstykke af forfatterens "liv". Hvad er da dette liv? Ja, som De her forstår, udgør livet altså noget, som ikke er fysisk, noget som ikke kan tages med hænderne, noget som ikke kan høres eller føles uden igennem en for sanserne tilgængelig iklædning. En bog udgør således i kraft af sit tekstindhold en sådan iklædning.

For den der kan læse, udgør en bog et slags batteri fyldt med noget usynligt, som han kan overføre til sin egen oplevelse. Denne overføring sker i kraft af hans læsning af bogen. Under læsningen går der således noget fra bogen over i læserens bevidsthed. Man når der ved læsningen overføres noget til læserens bevidsthed, må denne bevidsthed blive mere eller mindre "opladet", og det er jo netop det, der sker. Når læseren i det hele taget har givet sig til at læse, er det jo udelukkende, fordi han netop føler trang til denne opladning. Men det er ikke lige meget, hvilken bog han læser. Det er ikke alle bøger, der har lige netop det indhold, der kan være en tilfredsstillelse eller mættelse for den særlige hunger, han nærer. Nogle bøger indeholder måske kun noget, hans bevidsthed er fyldt med. Sådanne bøger har derfor ikke hans interesse. Men bøger, der kan give ham svar på nogle for ham særligt brændende eller aktuelle problemer eller være en tilfredsstillelse for hans trang til underholdning, vil i høj grad være kilder til hans livs fundering og vedligeholdelse.

Bøger er således ikke blot papir og bogstaver, men er udgørende "batterier" fyldt med noget, som er mere eller mindre eftertragtet og livsvigtig næring for læsernes liv. Hver gang læseren studerer en bog, overfører han altså til sin bevidsthed noget, der er usynligt, noget der ikke er fysisk og derfor heller ikke direkte kan sanses med fysiske sanser. Dette noget er intet mindre end nyt

liv. Dette "nye liv" er "påfyldt batteriet" eller bogen af dens ophav og er noget af det samme væsens eget liv. Liv er således noget, der kan overføres fra et levende væsen og opsummeres i en fysisk foreteelse, hvorfra det atter kan overføres til et levende væsen. Det har noget tilfælles med elektriciteter. Denne er også noget usynligt, der kan overføres til en fysisk foreteelse (akkumulatorbatteriet) og herfra igen føres videre. Men medens akkumulatorbatteriet kan udtømmes, kan "livsbatteriet", hvilket i dette tilfælde vil sige en bog, ikke udtømmes.

En bogs indhold kan overføres til hundreder og atter hundreder af læseres bevidsthed, uden at bogen udtømmes eller bliver tom. Så længe den ikke er slidt op, og dens tekst er tydelig, vil det "liv", dens tekst indeholder, stadigt stråle fra dens blade og linjer. Livet bliver således her synligt som noget immaterielt, der kan indkapsles i en fysisk foreteelse og herfra i ubegrænset målestok tildeles levende væsener, alt eftersom de kan læse, hvilket vil sige: har forstand på den forbindelse, der er mellem nævnte fysiske foreteelse og livet. Og vi er her i virkeligheden stedet over for grundprincippet i ethvert levende væsens oplevelse af livet. Hvad er denne oplevelse i sit princip andet end en evne til at kunne læse? Når to væsener taler til hinanden, er det så ikke også her en "læsning", der foregår? Her er teksten blot formet således, at den kan "læses" med øret.

Men ligesom bogstaver er noget mere end bogstaver, og tale er noget mere end lyde, således er alt, hvad der eksisterer i naturen, noget mere end det, det ser ud til at være. Ligesom tale og skrift er materielle foreteelser, der hver især udgør et befordringsmiddel til overføring af tanker, forestillinger, bevidsthed eller liv, således udgør hver eneste detalje i naturens store sceneri også en materiel foreteelse, ved hvilken tanker, forestillinger, ånd og liv kan overføres fra et væsen til et andet, nemlig fra Guddommen til gudesønnen. Alle detaljer og foreteelser i naturen, i det daglige liv, er således identiske med bogstaver, ord og sætninger, igennem hvilke Guddommen fortæller sit liv, overfører sin ånd, sin bevidsthed på sønnen, således at denne til sidst kan blive ét med Faderen eller Guddommen selv.

Ligesom den, der endnu ikke kan læse, ikke kan tilegne sig en bogs indhold af ånd eller liv, men derimod kun kan tilegne sig en viden om dens format, indbinding og papirkvalitet, altså mål- og vægtfacitter, således kan gudesønnen heller ikke, så længe han ikke kan "læse" naturens "bogstaver", tilegne sig andet end disse bogstavers format og udseende, deres vægt og stofmæssige kvalitet, hvilket også her vil sige mål- og vægtfacitter. Den materielle forsker, der endnu sværger til mål- og vægtfacitter som det eneste absolut eksisterende og benægter enhver form for udødelig ånd, bevidsthed eller liv, kan således endnu slet ikke læse i selve naturens store bog. Han beskæftiger sig altså endnu kun med samme bogs materielle ydre og stofmæssige kvalitet, dens indbinding osv. Og det var jo denne beskæftigelse eller rent materielle forskning, der kan symboliseres ved den ene streg i krydset eller korset.

Men som De her forstår, vil man aldrig komme til selve det liv eller det Noget, der er Guds bevidsthed, tanker og forestillinger eller det litterære Noget, der altid er usynligt til stede bag enhver form for tekst, bag enhver form for materielle foreteelser, det Noget, der er forfatterens eller skaberens bevidsthed, ånd eller liv. For at komme til de tanker, planer og forestillinger, den ånd eller det liv, der usynligt er til stede bag enhver af naturens detaljer eller foreteelser, må sandhedssøgeren indstille sin forskning eller søgning på andre facitter end dem, der udgør analysen af naturens store bogs mål og vægt, dens papir- eller stofmæssige kvalitet. Han må blive åndsforsker

Sandhedssøgeren må blive åndsforsker

Hvad vil det da sige, at være åndsforsker? Det vil, som det netop fremgår af ordet, være en, der forsker efter ånd. I stedet for at benægte ånds eller livs tilstedeværelse bag alle naturens foreteelser, må han absolut begynde at indstille sig sympatisk på den tanke eller forestilling, at der er liv og ånd bag alle naturens "bogstaver", lige såvel som der er liv og ånd bag en almindelig bogs ord eller tekst. Forskeren må således begynde at lægge mærke til de fysiske eller materielle foreteelsers indbyrdes kombinationer for at finde ud af, at de fremtræder logiske, hvilket vil sige, at de udfylder et nyttigt formål. Da de er bygget eller kombineret på en sådan måde, at de udløser et nyttigt

formål, afslører de derved en plan eller hensigtsmæssighed. Men da en plan eller hensigtsmæssighed igen er det samme som udløsningen af en tankerække, der er kombineret på en sådan måde, at samme udløsning opfylder et formål, afslører samme udløsning dermed "noget levende", thi et formål er nemlig det samme som en attrå eller et ønske. Og kun noget levende kan have en attrå eller nære et ønske. Da dette at kombinere en tankerække på en sådan måde, at dens udløsning skaber opfyldelsen af en attrå eller et ønske, er det samme som udløsningen af intelligens, bliver det levende Noget bag enhver logisk skabelse her ligeledes til kendsgerning. Thi kun det levende Noget kan være intelligent. Det bevidstløse eller døde, hvilket vil sige: selve materien, kan kun udløse tilfældighed. Men da enhver udløsning af en energiform eller funktion, der udgør modsætningen til tilfældighed, er identisk med udløsningen af vilje eller er en viljesfunktion (enten som A-, B- eller C-viden), og en sådan funktion igen kun kan eksistere som en egenskab ved et levende Noget, bliver samme Noget også her stadfæstet som kendsgerning.

Livsyringsfacitter fører til livsmysteriets løsning

Som det her er påpeget kan man altså i naturens foreteelser eller detaljer finde helt andre facitter end dem, der udtrykker mål- vægt eller virkningsgrader. Disse facitter udtrykker eller åbenbarer intelligens, vilje og dermed tanke og bevidsthed eller selve livet. Nævnte facitter afslører og udtrykker således selve det levende eller livet og udtrykkes derfor i "Livets Bog" som livsyringsfacitter. Det er disse facitter, der udgør kosmiske tanker og dermed kosmisk bevidsthed. Uden disse ville livets opfattelse kun kunne eksistere som mål- og vægtfacitter eller rene talbegreber. Disse facitter er således uundværlige for at forstå det virkelige liv bag alle former. Uden disse facitter ville livsmysteriets løsning aldrig nogen sinde blive tilgængeligt for noget levende væsen. Ligesom mål- og vægtfacitterne vil livsfacitterne også være at udtrykke som en sammenhængende række af detaljer, for hvilken en streg vil være et tilstrækkeligt symbol. Men at lade denne streg gå parallelt med den streg, ved hvilken mål- og vægtfacitterne kan symboliseres, ville være ganske misvisende på et symbol, idet man da måtte tro, at de to ►

rækker facitter var identiske eller havde samme mission. Da dette ikke er tilfældet, må dette på et symbol antydes, hvis symbolet skal være korrekt. Hvorledes skal vi da anbringe den streg, der udtrykker livsfacitterne i forhold til den streg, der udtrykker mål- og vægtfacitterne?

Mål- og vægtfacitter strækker sig kun fra mikrokosmos til makrokosmos

Der er kun en eneste måde, dette kan gøres på for at være fuldstændig korrekt, nemlig ved at sætte dem på tværs af hinanden, så krydset eller korset opstår. Jeg nævnte før, at mål- og vægtfacitterne kun strækker sig fra mikrokosmos til makrokosmos og at alt, hvad der ligger der udenfor, er utilgængeligt for individets sanser og dermed bliver lig intet for de samme sanser. Materien udgør således et legeme, der for sanserne har en "bredde". Denne bredde strækker sig altså fra mikrokosmos til makrokosmos. Da alt her udenfor, som nævnt, for sanserne forekommer at være lig intet, vil den materielle forskning aldrig kunne blive andet end en vandring fra et "intet" hinsides mikrokosmos til et "intet" hinsides makrokosmos. Det første og sidste facit, frembragt af den rent materielle forskning, bliver således lig intet. **I sandhed, det er ikke så mærkeligt, at den hundrede procent materielle forsker fremhæver eller påstår, at der bag materien kun eksisterer**

et absolut "intet" og at han som følge af denne opfattelse er total gudsfornægter og modstander af al opfattelse af "et åndeligt udødeligt Noget" bag materien, ja endog bag de levende væsener. Ud over talbegreber, mål- og vægtfacitter ser han i kraft af sansernes særlige struktur jo kun et intet tone frem. Men dermed har han ikke fundet livets løsning. Som første årsag til den kolossale planmæssighed og logik, hvormed jorden er omskabt fra ildtilstand til dens nuværende fuldkomne beboelighed for animalske væsener, må han sætte tilfældighed. De døde kræfters tilfældige sammenspil har altså frembragt kulminationen af planmæssig eller logisk skabelse. Men da et sådant postulat eller dogme jo igen er hundrede procent inkonsekvent i forhold til den energiudfoldelse, der finder sted indenfor hans egen viljeføring, kan nævnte postulat ikke i længden være et tilfredsstillende svar på naturens høj-intellektuelle eller logiske skabelsesproces. Indenfor hans egen viljeføring bliver det nemlig en stedse tiltagende kendsgerning, at ingen logisk skabelse opstår uden i kraft af en intelligensmæssig eller intellektuel viljeføring, og at kaos derimod uundgåeligt opstår, hvor han hundrede procent overgiver sit daglige liv i tilfældighedernes vold. Hvorfor skaber tilfældighed kaos og planløshed indenfor hans eget område, når den udenfor i naturens område ligefrem kulminerer i hundrede procent intellektuel eller

logisk skabelse? Hvorfor skal det levende væsen have intelligens eller intellektuelle evner for at kunne hamle op med naturens skabelsesprocesser, der jo dog ifølge materialistens opfattelse udelukkende beherskes af tilfældighed?

deres tanker til hverandre. Naturen er således det sprog eller den tale, ved hvilken Guddommen overfører sine tanker og hensigter, sin vilje og følelse til de levende væsener. Og i samme grad som dette efterhånden bliver til kendsgerning for åndsforskeren, bliver denne således

Åndsforskerens måde at forske på

Det er sådanne spørgsmål, det er umuligt at besvare ved blot og bar mål- og vægtfacitter. Og de nævnte spørgsmåls besvarelse vil derfor før eller senere blive aktuel hos enhver nok så kold materialist, alt eftersom den førnævnte inkonsekvens bliver til større og større kendsgerning for ham. Og her er det, han begynder at blive åndsforsker, hvilket altså vil sige: forsker efter liv, og resultatet af denne forskning bliver livsytringsfacitter. Åndsforskeren adskiller sig fra materialisten derved, at han bag alle materiefacitterne eller materiekonstellationerne søger hensigter eller de formål, de nævnte konstellationer skal udløse. Hans viden bliver derved beriget med hensigts- eller formålsfacitter. Han ser efterhånden, at alle naturens foreteelser og detaljer hver især opfylder en logisk hensigt og derved bliver led i en større logisk plan. Det kan således ikke undgå at blive til kendsgerning for ham, at de afslører tanke og vilje. **Thi hvad er en logisk plan andet end en intelligensledet tankerække? Er logisk skabelse ikke det samme som overførelse af denne intelligensledede tankerække til materien?** Og er denne overførelse ikke det samme som vilje? Åndsforskeren finder altså både intelligens, tanke og vilje bag naturens foreteelser eller detaljer. Disse bliver det samme som åbenbaringen af bevidsthed eller liv bag naturen. Naturen er således et levende væsens manifestationer. Alle dens detaljer, nuancer eller foreteelser udgør tilkendegivelsen af et levende væsens tanker, hensigter eller ønsker. Og åndsforskeren finder her Guddommen. Den fortabte søn finder her sin fader. **Og man vil således forstå, at materiens mange nuancer eller detaljer nu ikke mere blot udgør kolde virkningsfacitter, men er udtryksmidler, ved hvilke Guddommen overfører sine tanker til de levende væsener på samme måde, som bogstaver og tegn i sproget er udtryksmidler, ved hvilke de levende væsener gensidigt overfører**

indviet i Guds bevidsthed, Guds tanker og vilje. Gud bliver til kendsgerning, bliver til et levende væsen, som han kan tale med, som en mand taler med sin næste. Det er en sådan oplevelse af naturen og livet, der i mit hovedværk "Livets Bog" udtrykkes som kosmisk bevidsthed.

Materien er Guddommens livs udtryk

For det indviede væsen bliver oplevelsen af materien således ikke blot kilogram eller kilometer, volumen eller konsistens, bølgelængder eller bevægelser, men til levende ord eller udtryk for Guds tanker, tilkendegivelse eller henvendelse til det levende væsen. Materien er således Guddommens livsudtryk. At opleve materiens eller naturens detaljer på denne måde er at opleve disse som "livsytringsfacitter".

Den lodrette, bærende bjælke symboliserer livsytringsfacitter; den vandrette tværbjælke symboliserer mål- og vægtfacitter

Som jeg allerede tidligere i nærværende foredrag har forklaret, udgør materien for de materielle sanser et "legeme", der strækker sig fra mikrokosmos til makrokosmos. Hinsides disse to foreteelser er denne for de fysiske sanser lig intet. Dette at sanse eller at se naturen som blot udgørende materie eller døde foreteelser er en stærkt begrænset sansemetode, idet den uvægerligt standes af det for de fysiske sanser fremtrædende intet hinsides mikrokosmos og makrokosmos.

Helt anderledes stiller det sig med den sansemetode, der afføder livsytringsfacitter. Her er der ingen begrænsning. På basis af livsytringsforskningen viser materien eller naturen sig som en evigt fortsættende skabelsesproces, en evigt uafbrudt manifestation af nye former, nye detaljer og foreteelser i det uendelige eller i al evighed, ja, viser ►

sig at være en evig Guddoms udødelige, ubegrænsede bevidsthed og liv, en evig uafbrudt korrespondance med de levende væsener. Og her er der intet alfa og omega, ingen begyndelse eller afslutning; livsytringsfacitterne udgør en uendelig række eller kæde af detaljer, vi – som tidligere nævnt – kan symbolisere ved en streg. Men da mål- og vægtfacitternes kæde, som også kan symboliseres ved en streg, er begrænsede, og livsytringsfacitterne er ubegrænsede samtidig med, at det er disse sidste, der udgør det fundamentale eller det bærende, får vi således her to streger, af hvilke den ene skal udtrykke det bærende og den anden, det der bæres. Men at udtrykke ved to streger det der bæres, og det der bærer, lader sig jo umuligt gøre på anden måde end ved at lade den ene streg bære den anden. Og det er jo netop kulminationen af denne konstellation af de to streger, der åbenbares i korsets tegn. Korset, der oprindeligt eksisterede som et henrettelsesmiddel, bestod af en lodret bjælke fæstet i jorden. På denne var der igen fæstet en mindre tværbjælke. Og dette ejendommelige henrettelsesmiddel er således i kraft af sin særlige struktur symboliserende de to sansemetoders facitrækker. Den lodrette bærende bjælke symboliserer de bærende livsytringsfacitter og dermed “det viljeførende Noget”, medens den vandrette tværbjælke symboliserer mål- og vægtfacitterne, materien eller det der dirigeres, viljeføres eller bæres.

Forskning på tværs og på langs ad materien

Da materien som før nævnt for den fysiske sansning udgør et legeme, der er begrænset, idet det kun strækker sig fra mikrokosmos til makrokosmos og hinsides disse to foreteelser er lig “intet”, medens samme legeme imellem nævnte to foreteelser udgør en detaljerække, der hverken har begyndelse eller afslutning, men evigt er afslørende Guddommens tanker og vilje, og ånds- eller livsytringsforskeren derfor her ikke kan standses af noget “intet”, men evigt kan blive ved med at sanse og opleve, bliver samme materielegeme således at udtrykke eller symbolisere som et legeme med bredde og længde. Dets bredde markeres for sanserne som strækkende sig frem igennem uendeligheden og evigheden.

Da materieforskningen strækker sig fra mikrokosmos til makrokosmos, bliver denne forskning således det samme som en forskning på “tværs” af materielegemet i dets længdeudstrækning”, medens livsytringsforskningen, oplevelsen af Guddommens korrespondance med det levende væsen baseret på kosmisk bevidsthed, bliver en

oplevelse på “langs” ad den evige længdeudstrækning. Og et mere fuldkomment eller enkelt symbol for to bevægelsesretninger eller baner, der går på tværs af hinanden, end krydset eller korsets tegn, eksisterer ikke. Og da ingen fuldkommen bevidsthed eller noget færdigudviklet individ kan eksistere uden at være en fuldkommen kombination af de to forsknings- eller oplevelsesretninger, ja, slet ikke kan være i “Guds billede efter hans lignelse” uden dem, bliver korset, dette fornedrelsens, straffens og mørkets redskab således her synligt som lysets mest uudslættelige symbol, udtrykkende den hundrede procent fuldkomne manifestation eller individet i “Guds billede efter hans lignelse”.

Korsets tegn er et helligt tegn, og mennesket selv har form af et kors

Som jeg her har forklaret er korsets tegn således i kraft af sin egen natur selvskrevet til at være et helligt tegn og ville med tiden være blevet opdaget og anerkendt som sådant, selv uden den forherligelse der timedes det ved Jesu lidelseshistorie og som nu betinger, at det fremstilles eller mangfoldiggøres i platin, guld, sølv og ædle stene og med ærefrygt bæres af tusinder af mennesker verden over.

Men der findes endnu en analyse af korset, der er et umådeligt vægtigt supplement til afsløringen af dets identitet som lysets symbol samtidig med, at samme supplement udgør et af livets skønneste eventyr, et eventyr fra det virkelige liv. Dette eventyr er den skæbne, der er blevet selve korsets tegn til del igennem Jesu lidelseshistorie, og hvorved samme skæbne blev det fuldkomne forbillede på den skæbne, ethvert jordmenneske må gennemløbe for at fuldkommengøre kredsløbet og blive identisk med det højeste lys. Vi ser således, at det jordiske menneske i sig selv udgør et kors. Når dette står oprejst og strækker sine arme vandret ud til siden, bliver det en levende fremtræden af dette hellige symbol. Armene vil da være korsets tværbjælke, der symboliserer individets oplevelse på tværs af materien, medens den øvrige del af dets legeme udgør korsets lodrette bjælke, der udtrykker individets evige passage på “langs” ad materien. Med sin kødelige organisme symboliserer jordmennesket således selve de to oplevelsesformer, hvis harmoniske forening i én sansning udløser dets eget højeste fuldkomne liv, dets kosmiske bevidsthed eller dets væren ét med Faderen og dermed dets fremtræden i “Guddommens billede efter hans lignelse”.

Korset var oprindeligt et henrettelsesredskab

Med hensyn til selve det almindelige kors da har det oprindeligt været et henrettelsesredskab. Det er i sin egen- skab heraf, at vi lærer det at kende i Jesu lidelseshistorie. Dette lysets største og evige symbol har således gennemløbet en fornedrelsens tilstand. Dets overjordiske kosmiske glans har været formørket af de mest primitive rå og barbariske jordmenneskelige tankearter. Fra dets ophøjede struktur har røveres og morderes skrig og dødsrallen lydt ud over forsamlinger af hævnende og straffende jordmennesker, for hvem hele sceneriet var en desto større underholdning eller nydelse, jo mere smerten og lidelsen kom til udtryk i de døendes kropvridninger, skrig og tårer. En mere fortættet atmosfære af helvede kan vel ikke tænkes? Men en større fornedrelse eller besudling af det fuldkomne livs, hvilket vil sige kærlighedens evige symbol end denne, at gøre dette til redskab for udløsningen af en sådan atmosfære, kan vel lige så lidt tænkes?

Fra at være henrettelsesmiddel blev korset gennem Jesu korsfæstelse lysets symbol

Men en dag blev der på dette lysets tegn ophængt et væsen, der repræsenterede den samme strålende renhed, den samme fuldkomne manifestation, den samme åbenbaring af Guddommens billede som den, der var udtrykt i selve korsets struktur. Og se! Da måtte mørkets atmosfære vige. Ud fra det evige symbol vældede kosmiske lysmasser frem. I stedet for alle de eder, forbandelser og trusler om hævn, der i almindelighed plejede at strømme ud fra de dødsdømte på korset, funkede der nu fra den guddommelige martyrs læber en altomfavnende stråleglans. I en brise af varmende tilgivelse, koncentreret i ordene: “Fader tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør”, tog han alle sine fjender og bødler til sit hjerte og bragte derved Golgathas kors til at lyse. Og lyset bredte sig i verden, blev til “den hellige ånd” eller den sæd, i hvilken alle jordens slægter skal velsignes. Og se, det evige symbol blev

hævet op fra fornedrelsens, hadets eller helvedes skygge-regioner, blev til det rat, ved hvilket væsenernes åndelige kurs mod lykkens højeste tinder udelukkende kan styres. Og det fortidige mordvåben eller henrettelsesmiddel bliver som før nævnt i dag fremstillet i alle jordens ædleste metaller og anbragt som en prydding på kongers og kejsers kronjuveler, på hædrede mænds ordener såvel som på den rige og den fattige mands gravsted. En større ære eller dyrkelse vil aldrig nogen sinde nogen materiel foreteelse, der har været anvendt til henrettelsesmiddel, kunne afstedkomme.

Korset er udtryk for selve livets kulmination

Intet som helst andet mordvåben har i sig selv sådanne betingelser for at hæve sig ud af sin fornedrelses natur som de, korset rummer, og kan derfor aldrig nogen sinde blive at sidestille med dette evige symbol. Korset er således i kraft af sin særlige struktur noget ganske enestående. Det vil i kraft af samme struktur, der er det absolut urokkelige udtryk for selve livets kulmination, aldrig kunne holdes nede i fornedrelse eller mentalt mørke. Overalt hvor højintellektualitet begynder at kulminere, vil korsets tegn være den materielle foreteelse, der i størst udstrækning kan tilbagekaste strålerne af denne livets højeste funktion. Korsets tegn er spejlbilledet af livets højeste struktur. Dets forekomst udtrykker bevidsthed, evighed og uendelighed. Det er Guddommens eget udtrykte billede symboliseret i materie.

Korsets historie er i princip nøjagtig den samme som jordmenneskets historie

Som man her har set, er korsets historie i princip nøjagtig den samme som jordmenneskets historie. Som tidligere nævnt er jordmenneskets legemlige struktur i sig selv et kors. Og ligesom det materielle kors gennemgik en fornedrelsesperiode og nåede frem til et lysets højeste stadium, således går det levende kors i kød og blod også igennem en fornedrelsens tilstand og når frem til lysets højeste tinder. Ligesom trækorset i sin tid blev benyttet til aflivning af røvere og mordere, således bliver det levende kors også igennem en periode benyttet til at aflive røvere og morderiske tendenser på.

Så længe jordmennesket i sin bevidsthed endnu rummer ukærlige, hadefulde og dræbende tankearter, vil dets fysiske legeme rent håndgribeligt være et kors, hvorpå denne mørke bevidsthedstilstand bliver "henrettet". Ja, er det ikke netop således, at hvert enkelt jordliv for væsenet har været en sådan henrettelsesproces. Har dets fysiske organisme ikke igennem mange liv været et "kors", hvorpå en eller anden mørk bevidsthedsart i hvert liv således er blevet tilintetgjort? Og er det fremdeles ikke en Golgathaproces, vi overværer hver gang vi ser en mørk skæbne? Hvad kan denne mørke skæbne være andet end mørke bevidsthedstendenser, der ved sin fastnagling til et kors må gå under? At "korset" er af animalsk natur, er af kød og blod forandrer ikke princippet. Kan man tænke sig en større fornedrelse af det levende guddommelige væsens organisme end denne, at den er et slet og ret håndgribeligt henrettelsesmiddel? Er korsets historie således ikke her synligt som identisk med organismens historie?

Jordmenneskets korsformede organisme bliver et kærlighedens lyscenter

Men en dag stråler der også ud fra det animalske kors vældige lysbølger. Det kommer til at bære en bevidsthedskombination, ud fra hvilken der stråler tilgivelse og forståelse imod dens forfølgere, ja kærlighed og velsignelse imod alt og alle. Og sådan er fornedrelsens mørke fjernet fra det animalske kors. Det levende væsens organisme er ikke mere et henrettelsesmiddel over for mørke tendenser, men er nu et kærlighedens lyseenter, ud fra hvilket varmen, højintellektuelle impulser forplanter sig videre og videre ud over jorden, frem igennem tid og rum, ind igennem medvæsenernes sind og bevidsthed, trøstende, stimulerende og oplivende de ulykkelige, de lidende og sorgfulde såvel i kongernes sale og de riges paladser, som i de fattiges hytter. Det animalske kors, den levende jordmenneskelige organisme er blevet en lysets foreteelse. I form af det fuldkomne gudemenneske stråler og funklet i "det levende kors" nu i sin ophøjede kosmiske atmosfære og er en prydding i Guddommens stråleglorie på samme måde, som "det døde kors" blev en prydding på kongekronen. Ja, i sandhed, "det døde" og "det levende kors" har samme historie. ■

*Korsets tegn er livets eget udødelige eventyr,
fortalt af det selv. Det vil derfor evigt, uforgængeligt skinne
gennem tid og rum, funkle og lyse på den kosmiske himmel.*

Martinus